

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: p.o. stażysty Anna Kujawińska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r.

sprawy **J. G.** obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 92a k.w. i art. 97 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 21 kwietnia 2015 roku, sygn. akt. III W 38/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 złotych za drugą instancję.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt III W 38/15 Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał obwinionego J. G. za winnego wykroczeń drogowych z art. 92a k.w. i art. 97 k.w., za co wymierzył obwinionemu karę 1000 złotych grzywny (k. 40-41 akt).

Apelację od powyższego wyroku złożył J. G., wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji (k. 56-58 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe. Tok rozumowania Sądu I instancji oraz wnioski płynące z analizy dowodów zostały szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które odpowiadało wymogom procesowym określonym w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Sąd Rejonowy w należyty sposób wskazał, jakie okoliczności uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody poczynił ustalenia faktyczne, zawierając nadto precyzyjny wywód, z którego wynika, dlaczego wskazane przez siebie dowody uznał za wiarygodne, jakie przepisy prawa zostały przez obwinionego naruszone i dlaczego winien on z tego tytułu ponieść odpowiedzialność. Wymierzona zaskarżonym wyrokiem kara grzywny nie razi swoją surowością, spełniając ustawowe wymagania stawiane karze sprawiedliwej.

Orzeczenie Sądu I instancji nie jest obarczone uchybieniami wskazanymi w art. 104 § 1 k.p.w. oraz 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., które powodowałyby konieczność jego uchylenia z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia.

Stanowisko skarżącego w niniejszej sprawie sprowadza się w pierwszej kolejności do zarzutu niewłaściwej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, przejawiającej się w uznaniu za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy Policji, przy jednoczesnym pominięciu dowodu z wyjaśnień obwinionego.

Stwierdzić trzeba, że J. G. istotnie nie został w sprawie przesłuchany, co było jednak tylko i wyłącznie konsekwencją postawy procesowej obwinionego. W toku czynności wyjaśniających trzykrotnie nie podejmował on wezwań na przesłuchanie. Pod adresem zamieszkania osobiście natomiast odebrał przesyłkę zawierającą informację o odstąpieniu od przeprowadzenia dowodu z wyjaśnień obwinionego oraz pouczenie o jego prawach i obowiązkach. J. G. nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i nie złożył wyjaśnień na piśmie, nie skontaktował się też z prowadzącym postępowanie funkcjonariuszem Policji. Pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy, obwiniony nie stawiał się w Sądzie bez usprawiedliwienia, w związku z czym postępowanie toczyło się pod jego nieobecność. Brak przesłuchania J. G. jest więc wyłącznie wynikiem przyjętej przez obwinionego postawy procesowej i czynienie przez niego Sądowi I instancji zarzutu w omawianym zakresie jest absolutnym nieporozumieniem.

Sąd orzekający, dokonując analizy materiału dowodowego słusznie, w ocenie Sądu odwoławczego, przyznał walor wiarygodności zeznaniom policjantów dokonujących zatrzymania pojazdu prowadzonego przez obwinionego, a swoje stanowisko w tym względzie należy i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę tych zeznań, uznając powielanie jej w tym miejscu za zbędne. Trudno podzielić argumentację skarżącego i dopatrzeć się logicznego związku pomiędzy faktem niekaralności J. G. za składanie fałszywych zeznań, a rzekomym zeznaniem nieprawdy przez funkcjonariuszy Policji. Karalność za fałszywe zeznania dotyczy świadków, a więc osób, na których ciąży obowiązek prawdomówności przed Sądem. Sprawca przestępstwa czy wykroczenia ma prawo przyjąć linię obrony jak najbardziej dla siebie korzystną, nawet jeśli wiązałoby się to z mówieniem nieprawdy. Podzielenie argumentacji obwinionego wiązałoby się z uznaniem, iż skoro nie był on nigdy karany za przestępstwo składania fałszywych zeznań, to oznacza, że nigdy w życiu nie skłamał. Nie trzeba w tym miejscu przekonywać o naiwności takiej tezy.

Świadkowie: A. B. i T. P. nie mieli wątpliwości, iż pomiar prędkości, którego dokonali w dniu 2.08.2014r. dotyczył pojazdu, którym poruszał się obwiniony. Jak wskazała A. B., był on jedynym autem zjeżdżającym z wiaduktu, które poruszało się z wizualnie większą prędkością niż pozostałe. Zważyć należy, że pomiaru dokonano z odległości 285,5 m urządzeniem posiadającym ważne świadectwo legalizacji, spełniającym wymagania, jakim powinny odpowiadać, zgodnie z obowiązującymi przepisami, przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym. Sąd Okręgowy nie neguje w tym miejscu wywodów Sądu Okręgowego w Zamościu, zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 13.01.2014r., którego wydruk dołączył obwiniony do swojej apelacji. Zważyć jednak należy, że orzeczenie uniewinniające Sąd ten oparł na ustaleniu, iż pojazd, którego w tamtej sprawie dotyczył pomiar prędkości, jechał w kolumnie pojazdów, poruszających się w odległościach mniejszych niż 50 m od siebie, a nadto pomiaru dokonywano z odległości 500-700 m. W takich okolicznościach, zwłaszcza przy tak dużej odległości od urządzenia pomiarowego, wiązka pomiarowa ma średnicę ponad metra, co poddaje w uzasadnioną wątpliwość prawidłowość pomiaru. W niniejszej sprawie pomiaru dokonano ze zdecydowanie mniejszej odległości, a pojazd obwinionego poruszał się za samochodami jadącymi zdecydowanie wolniej. W związku z powyższym w niniejszej sprawie nie mogą znaleźć zastosowania argumenty powołane przez Sąd Okręgowy w Zamościu w orzeczeniu w sprawie II Ka 779/13. Słusznie, w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy ustalił, iż nie można mieć zastrzeżeń do prawidłowości pomiaru prędkości, z jaką poruszało się auto J. G. w dniu 2.08.2014r.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec obwinionego J. G. przez Sąd I instancji, stwierdzić należy, iż jest ona słuszna i wyważona. Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar kary. W szczególności podkreślić trzeba, że nie ma racji skarżący twierdząc, iż jego uprzednia karalność za wykroczenia nie ma znaczenia dla wymiaru kary. Okoliczność ta ma znaczenie pierwszorzędne. Oczywiście jest, że niepoprawny sprawca, wielokrotnie wcześniej naruszający zasady ruchu drogowego, zasługuje na surowsze ukaranie niż osoba, która w swoim dotychczasowym postępowaniu przestrzegała porządku prawnego. Kara grzywny orzeczone przez Sąd I instancji z pewnością nie razi

swoją surowością, pozostając karą sprawiedliwą, zarówno przy uwzględnieniu okoliczności samego czynu, którego dopuścił się J. G., jak i jego możliwości zarobkowych. Nie ma przy tym znaczenia fakt, iż właścicielem pojazdu, którym obwiniony popełnił wykroczenie drogowe jest nie on sam, a jego ojciec. Okoliczność ta nie ma bowiem wpływu na możliwości zarobkowe J. G..

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się żadnych powodów, które nakazywałyby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych, co stanowi ryczałt określony w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269). Na podstawie art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążono J. G. opłatą w kwocie 100 złotych.

SSO Agata Adamczewska